

Tri pesmi

Bogomil
Fatur

MOJE MESTO moje mesto
strehe in ulice in hiš kamniti horizont
in nad njim žuboreče grlice
ura v stolpu udarja čas
ob vsakem udarcu se jate grlic
kakor minute razletijo na vse strani
mesto
ti moj nemir

želel bi biti tvoje molčanje tvoja zbranost
in skritost človeškega srca

želel bi biti tvoje okno
skozi katero gledaš v sončni vzhod in sončni zahod
v belo svetlobo poldneva in v črni obraz noči

v tvojih trgovinah
bi želel vsakemu mimoidočemu
stisniti v dlan
košček sonca

o mesto
nikoli pa ne bi želel biti tvoj stolp
stolp je samota

GOZDOVI

ah gozdovi
katedrala moje molitve
vaše jase livade
so zelene knjige
iz katerih svetle psalme prebiram

škrjanci
razpenjajo strune zvokov
do samega sonca
moji prsti
drsiijo po harfi trav
in rose
iz kristalnega vrča
tišine
lijejo v moje srcé
melodije sladkega prebujenja

in potem se odpre oblak
in srebrne štrene dežja
ovijejo moj obraz
kot pajčevina nežnosti

in navpik rastoča med zemljo in nebom
drevesa
drhtijo plakajo zvenijo
od rožnate pomladi do bele zime
jih boža
veter s prerahlo róko

ocean zvokov
neizmerno zeleno zvenenje
ah gozdovi
katedrale mojega hrepenenja

EKSTAZA

na vseh mojih stolpih
in postojankah
na stražnih mestih
in v mojih sanjah
v mojih besedah
in mojih molčanjih

na mojem srcu
in v moji duši
plapola
zelena zastava

po vseh pokrajinah
resničnih
imaginarnih
iz preteklosti
za prihodnost
sem zasadil
zeleno zastavo

po vseh obrazih
mojih dragih
v pristanih
moje ljubezni
iz mojih oken
iz mojih dlani
se vije
zelena zastava
zmage

upanje zvestoba pogum

Mirko
Zupančič

Portret generacije (2)

PESMI ŠTIRIH

*Vsak človek je zase svet,
čuden, svetl in lep
kot zvezda na nebu . . .*

(T. Pavček, Pesem o zvezdah)

Pavčkova *Pesem o zvezdah* je zadnja v zbirki *Pesmi štirih* (Kovič, Zlobec, Menart, Pavček), ki je izšla v aprilu leta 1953. Ta pesem bi bila možna tudi kot uvod v zbirko, saj dovolj jasno govori o doživetjih, ki so združila štiri pesnike. Pavčkova pesem pomeni odkrivanje človekovega (individualnega) dostojanstva, a hkrati se tudi zaveda, da človek ne more biti osamljen, da so mu za življenje potrebni ljudje: » . . . A včasih so daleč poti, / da roka v roko ne seže, / a včasih preblizu so si, / da z nohti lahko / srce kdo doseže . . .

Pesem o zvezdah je lepa pesem, je človeška pesem (vsi načelni prepiri o humanizmu me v zvezi z zbirko *Pesmi štirih* ne zanimajo), pomeni eno